

dankzij...

Opkomen tegen kanker kan op 1001 manieren. In deze speciale editie zetten we vier mensen in de bloemetjes die al heel lang het verschil maken voor Kom op tegen Kanker. Een dikke dankjewel!

‘Die erehagen, dat is altijd een feest’

‘Ik ben pas laat beginnen fietsen: zo rond m’n veertigste, op een tweedehandsfiets (*lacht*). Nu heb ik een Merckx en een Pinarello. Ik rijd drie tot vier keer per week, telkens 100 tot soms 180 kilometer. In 2009 heb ik een goede vriend aan kanker verloren. Kort daarna kreeg ik via de fietsclub een uitnodiging om deel te nemen aan de 1000 km voor Kom op tegen Kanker. Op een paar maanden tijd hadden we de startsom bij elkaar. Sindsdien ben ik er elk jaar bij. Voor deze tiende editie wilde ik iets speciaals doen. We verschijnen met vier teams aan de start. Eén daarvan bestaat uit vijf mensen die tegen kanker vechten of gevochten hebben. Zij gaan samen ook de volledige 1000 km fietsen. Da’s straf! Zelf maak ik deel uit van het internationale peloton. We rijden van Frankrijk naar Mechelen: een stevige rit met behoorlijk wat klimwerk. Ik vraag me af of ik het gemiddelde van 27 kilometer per uur zal kunnen aanhouden. Het leukste aan de 1000 km? De erehagen in de middegesteden, met al dat volk en die fanfares. In Bilzen fietsten we tussen een muur van tractoren, en in Tienen stonden ooit de reuzen buiten. Dat bezorgt me telkens weer kippenvel. En de mensen natuurlijk: mijn medefietsers, die ik zowat als familie beschouw, en de supporters, die ons onvermoeibaar blijven toejuichen.’

Linda Mighels

stond van bij het begin aan de meet bij de 1000 km voor Kom op tegen Kanker

sportief, geëngageerd, doorbijter, sociaal

De 1000 km voor Kom op tegen Kanker rijdt dit jaar voor de tiende keer uit.

www.1000km.be

dank je
Linda

'Duizenden wafels heb ik gebakken'

'Mijn kleindochter Elke werd in UZ Gent behandeld voor kanker, en mijn dochter vroeg of ik daar een keertje wafels wilde bakken. Dat werd al gauw drie keer per jaar: op carnaval, tijdens de Gentse Feesten en met sinterklaas. Ik begon ook te bakken voor Kom op tegen Kanker, onder meer op het vakantiekamp, waar Elke zoveel deugd aan had beleefd. Het deeg maakte ik thuis, het bakken deed ik ginder, met mijn vier ijzers. Op de voorlaatste dag van het kamp mochten de kinderen dan een wafel met suiker komen halen. Duizenden wafels heb ik voor de strijd tegen kanker verkocht, soms tot 25 keer per jaar. En ze zijn lekker, al zeg ik het zelf. Voor Kom op tegen Kanker bakten we ooit zelfs een wafel van 1 op 1,5 meter. Die hebben we in stukken gesneden en verkocht. We organiseerden ook grote wafelverkoppen voor de inwoners van Schellebelle, Serskamp en Wichelen. Zeven keer hebben we dat gedaan, met maar liefst vijftig vrijwilligers. Zes mensen aan de ijzers, twee die de eitjes braken ... De hele familie deed mee. Zo haalden we tot 500.000 Belgische frank (12.500 euro) per keer op, en één keertje zelfs één miljoen! Jaja, met wafels bakken is geld te verdienen (*lacht*). Maar rijk ben ik er niet van geworden. Ik deed het gewoon om andere mensen te helpen.'

Jef 'Opa Wafel' Vermeir
bakte 25 jaar lang wafels op
het vakantiekamp van Kom
op tegen Kanker

goedlachs, hulpvaardig,
werkzaam (nog elke dag),
vriendelijk, geduldig

dank je
Opa Wafel

**Het vakantiekamp is deze zomer aan z'n
31ste editie toe.**

www.komoptegenkanker.be/vakantiekamp

A woman with short brown hair, wearing a blue patterned top, sits at a desk. She is smiling and holding a telephone receiver to her ear. On the desk are a laptop, a keyboard, a mouse, and various papers. In the background, a framed photo shows her talking on a phone. A yellow speech bubble with the text 'dank je Chris' is positioned near her hand.

‘Er is nog veel werk aan de winkel’

dank je
Chris

‘Als prille twintiger werkte ik in de thuisverpleegkunde en heb ik veel mensen met kanker verzorgd. Hun angst heeft me nooit meer losgelaten. Zij waren doodziek en konden hun vragen en problemen nergens kwijt. Het taboe rond kanker was immens groot. Een luisterend oor deed hen zoveel deugd. Toen ik in de krant een vacature van het Belgisch Werk tegen Kanker zag, heb ik niet geaarzeld. Ik kon starten als projectverantwoordelijke voor het Kankerfonds en de Kankertelefoon. In ’88 lanceerde Kathy Lindekens via de radio een oproep voor een benefiet, die een jaar later in een grote televisieshow zou uitmonden. Luisteraars konden bellen naar de Kankerlijn. De telefoon stond roodgloeiend: een ware stormloop van mensen die wilden praten, mensen die wilden helpen. We hebben toen 100 miljoen Belgische frank ingezameld. Ongelooflijk, toch? Sindsdien is er veel veranderd. Dokters spreken klare taal, patiënten krijgen behandelingen op maat, orale chemo thuis, minder verminkende borstoperaties ... Maar er is nog veel werk aan de winkel. Door de kortere opnameperiodes ligt er meer druk op de schouders van de thuiszorgers. De expertise van het ziekenhuis moet doorvloeien en de communicatie moet beter. En kwetsbare mensen, waaronder jongeren en mensen met een migratieachtergrond, moeten beter begeleid worden. Nee, het werk is nog lang niet gedaan.’

Chris Hejemans
is actief bij de Kankerlijn
sinds het eerste uur

zorgzaam, loyaal,
ruimdenkend, op de
barricade, veerkrachtig

**Al 30 jaar biedt de Kankerlijn
een luisterend oor aan patiënten
en hun naasten.**

www.komoptegenkanker.be/kankerlijn

‘Ik spreek iedereen aan die passeert’

‘Jarenlang was ik schepen van sociale zaken in Langemark-Poelkapelle. In 2002 besloten we om met de gemeente deel te nemen aan het Plantjesweekend voor Kom op tegen Kanker. Aan de lokale scholen en winkeliers vroegen we of we bij hun zaak een verkoopstandje mochten plaatsen. Dat eerste jaar verkochten we 800 plantjes, goed voor 4000 euro. We verkochten ook appels, en serveerden ontbijt en brunch voor de ganse gemeente. De eerste keer deden we dat in OC De Brug, ons kleinste ontmoetingscentrum. Vandaag doen we het in de sporthal en schuift zowat een vijfde van alle inwoners – meer dan 1800 mensen – hun voetjes onder tafel. De eerste editie bracht 12.000 euro op, nu mikken we op 68.000 euro. En uiteraard steek ik mee de handen uit de mouwen. Ik ben – zoals ze in het voetbal zouden zeggen – een speler-coach (lacht). Ik spreek iedereen aan die passeert. In een landelijke gemeente als de onze kent iedereen elkaar. Er zijn maar drie huizen waar ik niks verkocht krijg. Vorig jaar kreeg mijn echtgenote kanker. Dat was schrikken. Maar we zijn een team, mijn vrouw en ik. Ze is gelukkig genezen verklaard. Ik ben 2x7 of 77 jaar, maar ik zit niet stil. Da’s echter niks in vergelijking met een van onze actievoersters. Zij is 91 en verkocht vorig jaar nog 80 plantjes aan huis. Daar neem ik graag mijn pet voor af.’

Daniel Vanlerberghe
staat al achttien
jaar in de bres
tijdens het
Plantjesweekend

ankervast,
enthousiast, gelovig,
sociaal, verbindend

dank je
Daniel

Het Plantjesweekend voor Kom op tegen Kanker blaast in september 25 kaarsjes uit.

www.komoptegenkanker.be/plantjesweekend